

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 52.554/3
van 29 januari 2013

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot bepaling van de nadere regels voor het vervoer van meststoffen en houdende uitwerking van de uitzonderingen voor educatieve demonstraties en wetenschappelijke proefnemingen in het kader van het Mestdecreet van 22 december 2006’

Op 11 december 2012 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 29 januari 2013, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot bepaling van de nadere regels voor het vervoer van meststoffen en houdende uitwerking van de uitzonderingen voor educatieve demonstraties en wetenschappelijke proefnemingen in het kader van het Mestdecreet van 22 december 2006’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 15 januari 2013. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Bruno SEUTIN, staatsraden, Jan VELAERS en Johan PUT, assessoren, en Marleen VERSCHRAEGHEN, toegevoegd griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 29 januari 2013.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Zoals in het opschrift wordt vermeld, strekt het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ertoe de nadere regels te bepalen voor het vervoer van meststoffen en te voorzien in uitzonderingen hierop voor educatieve demonstraties en wetenschappelijke proefnemingen in het kader van het decreet van 22 december 2006 ‘houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen’ (hierna: het Mestdecreet).

Het ontwerp is bedoeld om in de plaats te komen van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2007 ‘tot het bepalen van de nadere regels voor het vervoer van meststoffen en houdende uitvoering van artikel 8, § 5, 3°, van het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen’, dat wordt opgeheven.

3.1. De rechtsgrond voor de meeste bepalingen van het ontworpen besluit wordt geboden door de artikelen van het Mestdecreet die in het eerste lid van de aanhef worden vermeld.

3.2.1. Voor een aantal artikelen van het ontwerp moet echter worden opgemerkt dat de rechtsgrond dient te worden gezocht in een andere bepaling van het Mestdecreet dan die welke worden vermeld in de aanhef of in een andere decretale bepaling.

3.2.2. Luidens de artikelen 27, vijftiende lid, en 29, § 8, van het ontworpen besluit kunnen de personeelsleden van de Mestbank die zijn aangewezen met toepassing van artikel 16.3.1, § 1, 1°, van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’, met toepassing van artikel 16.3.17 van datzelfde decreet transporten van dierlijke mest en andere meststoffen die niet conform het Mestdecreet zijn ingevoerd, terugsturen naar het land van herkomst.

De rechtsgrond hiervoor dient te worden gezocht in artikel 16.3.10, tweede lid, van het decreet van 5 april 1995 en de algemene uitvoeringsbevoegdheid zoals vermeld in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, gelezen in samenhang met artikel 16.3.17, tweede lid van het voormelde decreet.

3.2.3. In artikel 40 van het ontworpen besluit wordt voorzien in de opheffing van hoofdstuk VI van het besluit van de Vlaamse Regering van 10 oktober 2008¹, met als opschrift “Het vervoer van spuistroom” en bestaande uit de artikelen 10 en 11.

De rechtsgrond hiervoor wordt geboden door artikel 58 van het Mestdecreet.

ALGEMENE OPMERKINGEN

4. De artikelen 9 tot 18 en de artikelen 31 tot 34 van het ontwerp voorzien in een erkenningsregeling, respectievelijk voor mestvervoerder en voor erkend verzender.

Aangezien de ontworpen erkenningsregelingen betrekking hebben op al wie in het Vlaamse Gewest mestvervoer verricht of meststoffen aanbiedt die niet moeten worden vervoerd door erkende mestvervoerders, en zodoende ook van toepassing is op de ingezetenen van andere lidstaten van de Europese Unie, moet vooreerst worden nagegaan of de ontworpen regeling verzoenbaar is met de Europeesrechtelijke vereisten inzake het vrije verkeer.

In dit verband kan vooreerst worden vastgesteld dat richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 ‘betreffende diensten op de interne markt’ (hierna: de Dienstenrichtlijn) niet van toepassing is op diensten op het gebied van vervoer. Krachtens artikel 2, lid 2, d, van die richtlijn worden diensten op het gebied van het vervoer immers uitgesloten van het toepassingsgebied ervan.

Evenwel belet dat niet dat de in het ontwerp uitgewerkte erkenningsregelingen moeten worden getoetst aan de regelen van het primair gemeenschapsrecht, en met name aan de bepalingen van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) die betrekking hebben op het recht van vestiging (artikel 49 en volgende) en de vrijheid van dienstverlening (artikel 56 en volgende).

Zoals uit de adviespraktijk van de afdeling Wetgeving van de Raad van State blijkt,² vereist het Europees Unierecht dat, wanneer door een lidstaat een erkenningsvereiste of een vergunningsstelsel wordt opgelegd dat niet onder het toepassingsgebied van de Dienstenrichtlijn ressorteert, niettemin moet worden onderzocht of het nationaal recht betreffende zulke diensten in overeenstemming is met de vereisten die zijn neergelegd in het VWEU, meer bepaald in de artikelen 49 en 56 ervan, en met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dienaangaande.³

---

¹ Besluit van de Vlaamse Regering van 10 oktober 2008 ‘betreffende nadere regels rond tuinbouw ter uitvoering van het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen’.

² Zie o.m. advies 45.609/AV van 3 februari 2009 over een voorontwerp van decreet ‘relatif à l’hébergement et à l’accueil des personnes âgées’, *Parl.St. W. Parl.* 2008-2009, nr. 971/1, 27-47.

³ Vgl. het “*Handboek voor de implementatie van de Dienstenrichtlijn*” van de Europese Commissie, p. 8, nr. 1.1: “Ook moet duidelijk zijn dat voor onderwerpen die niet onder de Dienstenrichtlijn vallen het EG-Verdrag onverkort van toepassing blijft. Voor diensten die niet onder de richtlijn vallen, blijft uiteraard wel de vrijheid van vestiging en de vrijheid van dienstverrichting bestaan. Nationale wetgeving waarin deze dienstenactiviteiten worden geregeld, moet in overeenstemming zijn met de artikelen 43 en 49 van het EG-Verdrag, en de beginselen die het Europees Hof

Volgens die rechtspraak zijn, bij ontstentenis van communautaire wetgeving (dus bij ontstentenis van harmoniserende richtlijnen) dienaangaande, nationale regelen, zoals deze vervat in het om advies voorgelegde ontwerpbesluit, die beperkingen opleggen aan het vrije verkeer, *in casu* aan het recht van vestiging en het vrije verkeer van diensten, slechts verzoenbaar met de genoemde verdragsbepalingen indien deze beperkingen objectief en redelijkerwijze gerechtvaardigd zijn door dwingende vereisten van algemeen belang, en proportioneel zijn met het nagestreefde doel.

Gevraagd hoe die erkenningsregelingen kunnen worden verantwoord in het licht van die vereisten, heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

“De regeling van de erkende mestvoerders, is een erkenningsregeling die opgemaakt is, rekening houdend met het recht van vestiging en het vrije verkeer van diensten. De voorwaarden voor het bekomen van een erkenning zijn zo geformuleerd dat deze maximaal toelaten dat ook bedrijven uit andere Europese lidstaten een erkenning kunnen verkrijgen. Dit blijkt ook uit het feit dat er momenteel reeds verschillende buitenlandse firma's erkend zijn als erkende mestvoerder. Voor mesttransporten dient er in principe gebruik gemaakt te worden van een erkende mestvoerder. Voor bepaalde types transporten (bijvoorbeeld transporten van producten naar tuinen, parken of plantsoenen) is er geoordeeld dat het niet noodzakelijk is dat deze transporten uitgevoerd worden door een erkende mestvoerder. De aanbieders van deze mest kunnen zich laten erkennen door de Mestbank. Eens zij erkend zijn, mogen zij deze transporten door eender welke transportfirma laten uitvoeren, ongeacht waar deze gevestigd is.

De beperkingen die door beide erkenningsregelingen opgelegd worden, zijn in overeenstemming met de doelstellingen die door voorliggend besluit worden nagestreefd. Voorliggend besluit betreft namelijk een uitvoeringsbesluit van het Mestdecreet. Het Mestdecreet en haar uitvoeringsbesluiten vormen samen, voor Vlaanderen, het actieprogramma in het kader van de Nitraatrichtlijn. Voor de realisering van de doelstellingen van de Nitraatrichtlijn (en voor de doelstellingen van de kaderrichtlijn Water) is het belangrijk dat er op een adequate manier opgevolgd wordt hoe de mest getransporteerd wordt. Een belangrijk element voor de opvolging van mesttransporten is het werken met erkende mestvoerders, die bij de uitvoering van hun mesttransporten, gebruik maken van een gps- positiebepalingssysteem. Op deze manier kan efficiënt gecontroleerd worden of de mesttransporten uitgevoerd worden, overeenkomstig de aangemelde mestafzetdocumenten. De opvolging van mesttransporten is essentieel om te vermijden dat er te veel meststoffen in het leefmilieu zouden belanden en negatieve effecten zouden hebben op de waterkwaliteit. Voor bepaalde types transporten, waarvoor het risico op fraude als lager ingeschat wordt, is het systeem van de erkend verzenders ontwikkeld. Volgens dit systeem kan eender welke transporteur de transporten uitvoeren. Daar waar mogelijk is, is er dus gekozen voor het soepelere systeem van de erkend verzender, dat geen voorwaarden stelt aan de transporteur die het transport uitvoert.

Aangezien de twee erkenningenregelingen opgenomen in voorliggend besluit, nauwelijks beperkingen opleggen aan het vrije verkeer, en deze beperkingen daarenboven nodig zijn ter bescherming van het leefmilieu en de waterkwaliteit, zijn, naar onze mening, de in voorliggend besluit opgenomen erkenningsregelingen verzoenbaar met de artikelen 49 ev VWEU en 56 ev VWEU.”

---

van Justitie (HvJ) naar aanleiding van de toepassing van deze artikelen heeft geformuleerd, moet worden geëerbiedigd. Lidstaten moeten erop toezien dat hun wetgeving in overeenstemming is met het EG-Verdrag zoals dat door het HvJ wordt geïnterpreteerd. De Commissie zal haar rol van hoedster van het EG-Verdrag blijven uitoefenen en lidstaten bij deze taken blijven ondersteunen.”

Met die zienswijze kan worden ingestemd.

5. De artikelen 11, § 5, en 33, § 5, van het ontwerp bevatten een regeling waarbij de erkenning, respectievelijk als mestvervoerder en als erkend verzender, in eerste aanleg stilzwijgend wordt verleend. De artikelen 12, § 3, en 33, § 7, bevatten een regeling waarbij de erkenning, respectievelijk als mestvervoerder en als erkend verzender, in beroep stilzwijgend wordt verleend.

Aldus wordt een beroep gedaan op het procedé van de stilzwijgende beslissing.

Al kan dat procedé niet geheel worden afgekeurd wanneer de stilzwijgende beslissing in het voordeel van de betrokkene is, toch moet worden opgemerkt dat aan een stilzwijgende besluitvorming een aantal nadelen zijn verbonden. Zo is een dergelijk procedé in de eerste plaats niet bevorderlijk voor de rechtszekerheid, al was het maar omdat een schriftelijke beslissing ontbreekt, wat tot bewijsproblemen aanleiding kan geven, en de stilzwijgende beslissing in beginsel niet op dezelfde wijze zal worden meegedeeld of bekendgemaakt als gewone beslissingen, met alle gevolgen vanden dien voor de kenbaarheid en de aanvechtbaarheid van dergelijke stilzwijgende beslissingen. Meer bepaald houdt het procedé van de stilzwijgende beslissing hierdoor ook grotere risico's in voor een schending van de belangen van derden die op een impliciete, doch daarom niet minder verstrekkende wijze in het gedrang kunnen komen. In de tweede plaats kan het procedé van de stilzwijgende beslissing in strijd komen met het algemeen belang, in zoverre een dergelijk procedé tot gevolg kan hebben dat impliciet beslissingen worden genomen zonder dat daarmee een zorgvuldige voorbereiding en afweging van alle betrokken belangen gepaard gaat. Ten slotte zijn die beslissingen uiteraard niet formeel gemotiveerd, wat de wettigheidscontrole erop kan bemoeilijken.

De artikelen 11, § 5, 12, § 3, en 33, §§ 5 en 7, worden dan ook best herzien.

6. Overeenkomstig de artikelen 12, § 1, eerste lid, en 33, § 6, eerste lid, begint de termijn van dertig kalenderdagen voor het instellen van een beroep bij de gedelegeerd bestuurder van de Vlaamse Landmaatschappij te lopen vanaf de datum van verzending van de beslissing vermeld, respectievelijk, in artikel 11, § 2 (beslissing in verband met de erkenning als mestvoerder), en in artikel 33, § 2 (beslissing in verband met de erkenning als erkend verzender).

Overeenkomstig de artikelen 17, § 2, en 34, § 4, begint de termijn van dertig kalenderdagen voor het instellen van een beroep bij de Vlaamse minister bevoegd voor het Leefmilieu en het Waterbeleid (hierna: de minister), te lopen vanaf de datum van verzending van de beslissing tot schorsing of intrekking van de erkenning, respectievelijk, als mestvoerder en als erkend verzender.

In dit verband moet worden herinnerd aan de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dat de keuze van de datum van verzending als aanvangspunt voor een beroeps- of bezwaartermijn het recht van verdediging van de geadresseerden op een onevenredige wijze beperkt, doordat die termijnen beginnen te lopen op een ogenblik dat zij nog geen kennis kunnen

hebben van de inhoud van de beslissing.⁴ De ontworpen bepalingen dienen in het licht hiervan te worden aangepast.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

AANHEF

7. Overeenkomstig hetgeen in verband met de rechtsgrond van het ontworpen besluit is opgemerkt (opmerking 3.2.2), dienen in de aanhef twee nieuwe leden te worden ingevoegd, namelijk een nieuw eerste lid waarin wordt verwezen naar artikel 20 van de voornoemde bijzondere wet van 8 augustus 1980 en een nieuw tweede lid waarin wordt verwezen naar de artikelen 16.3.10, tweede lid, en 16.3.17, tweede lid, van het voornoemde decreet van 5 april 1995.

8. Rekening houdend met opmerking 3.2.3, dient in het huidige eerste lid van de aanhef (dat het derde lid wordt) ook nog te worden verwezen naar artikel 58 van het Mestdecreet.

DISPOSITIEF

Artikel 3

9. In artikel 3, § 4, eerste lid, 1°, van het ontwerp dient te worden verwezen naar “paragraaf 3, derde lid” in plaats van naar “paragraaf 3, tweede lid”.

Artikel 22

10. In artikel 22, § 2, van het ontwerp wordt verwezen naar een “artikel 49, § 1, eerste lid, 3°, c), d), e), f) en g)”, zonder melding te maken van de regelgeving.

Aangezien wordt beoogd te verwijzen naar artikel 49 van het Mestdecreet, dient artikel 22, § 2, in die zin te worden aangevuld.

Artikel 27

11. In artikel 27 van het ontwerp wordt de procedure beschreven ter uitvoering van verordening (EG) nr. 1013/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 14 juni 2006 ‘betreffende de overbrenging van afvalstoffen’.

Uit de nota aan de leden van de Vlaamse Regering blijkt dat de regeling die het voorwerp uitmaakt van artikel 27 beperkt is tot de uitvoer van dierlijke mest als afvalstof. Om dat

---

⁴ Zie onder meer: GwH 17 december 2003, nr. 170/2003; GwH 16 november 2005, nr. 166/2005; GwH 1 maart 2006, nr. 34/2006; GwH 15 maart 2006, nr. 43/2006; GwH 7 juni 2007, nr. 85/2007; GwH 26 september 2007, nr. 123/2007; GwH 19 december 2007, nr. 162/2007.

duidelijker tot uiting te brengen vervange men in dit artikel het woord “afvalstoffen” telkens door “dierlijke mest”.

12. In artikel 27, achtste lid, van het ontwerp wordt bepaald dat met toepassing van artikel 6 van verordening nr. 1013/2006 de kennisgever verplicht is een borgsom of gelijkwaardige verzekering te sluiten voor elke overbrenging van afvalstoffen (lees: dierlijke mest) waarvoor een kennisgeving is verplicht.

In artikel 6, lid 3, van deze verordening wordt vermeld dat de borgsom of de gelijkwaardige verzekering ook door een andere natuurlijke of rechtspersoon namens deze, kan worden gestort respectievelijk gesloten.

Artikel 27, achtste lid, dient ofwel hiermee in overeenstemming te worden gebracht, waarbij ook naar de betreffende verordeningsbepaling dient te worden verwezen (“Overeenkomstig artikel 6, lid 3, ...”), ofwel te worden weggelaten.

13. In artikel 27, negende lid, van het ontwerp dient overeenkomstig het bepaalde in artikel 6, lid 1, van de verordening, ook melding te worden gemaakt van “de opslagkosten voor 90 dagen”.

14. Luidens artikel 27, twaalfde lid, van het ontwerp kan de minister, na overleg met de federale minister bevoegd voor Financiën, met toepassing van artikel 55, eerste lid, van verordening nr. 1013/2006 de douanekantoren aanwijzen via dewelke elke invoer of uitvoer overeenkomstig verordening nr. 1013/2006 vanuit of naar staten die geen lid zijn van de Europese Unie, moet verlopen.

Aangezien de douanewetgeving behoort tot de bevoegdheid van de federale overheid, beschikt het Vlaamse Gewest niet over de bevoegdheid om eenzijdig die douanekantoren aan te wijzen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat artikel 27, twaalfde lid, strijdig is met artikel 5 van het samenwerkingsakkoord van 26 oktober 1994, gesloten tussen de Belgische Staat, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, ‘betreffende de coördinatie van het beleid inzake invoer, uitvoer en doorvoer van afvalstoffen’.⁵⁻⁶ In dat artikel 5 worden reeds de douanekantoren aangewezen “voor de overbrengingen van afvalstoffen

---

⁵ Artikel 5 van het samenwerkingsakkoord van 26 oktober 1994 luidt als volgt:

“Voor de overbrengingen van afvalstoffen die afkomstig zijn uit of bestemd zijn voor staten die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap, komen de partijen overeen volgende douanekantoren aan te duiden als douanekantoren van binnenkomst en van uitgang overeenkomstig artikel 39 van de verordening (EEG) nr. 259/93:

- douanekantoren van binnenkomst en uitgang via maritieme weg en per spoor: Antwerpen, Brugge, Brussel, Gent, Oostende, Zeebrugge en Zelzate;
- douanekantoren van binnenkomst en uitgang per spoor Hasselt en Luik.”

⁶ Dit samenwerkingsakkoord is gesloten overeenkomstig artikel 6, § 5, van de voornoemde bijzondere wet van 8 augustus 1980. Krachtens dat artikel bepalen de federale overheid en de betrokken gewestregeringen in onderling overleg de wijze waarop het beleid inzake in-, uit-, en doorvoer van afvalstoffen kan worden gecoördineerd.

die afkomstig zijn uit of bestemd zijn voor Staten die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap”.

Ten slotte moet nog worden opgemerkt dat het voormelde samenwerkingsakkoord, om in die aangelegenheid gevolgen te hebben, overeenkomstig artikel 92*bis*, § 1, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, de instemming dient te bekomen van de onderscheiden parlementen van de partijen bij het akkoord, wat tot op heden nog niet is gebeurd.

Artikel 27, twaalfde lid, dient dan ook uit het ontwerp te worden weggelaten.

15. Luidens artikel 27, vijftiende lid, van het ontwerp kunnen de personeelsleden van de Mestbank die zijn aangewezen met toepassing van artikel 16.3.1, § 1, 1°, van het decreet van 5 april 1995, met toepassing van artikel 16.3.17, van datzelfde decreet transporten van dierlijke mest en andere meststoffen die niet conform het Mestdecreet zijn ingevoerd, terugsturen naar het land van herkomst.

Erop gewezen dat volgens de nota aan de leden van de Vlaamse Regering de invoer van dierlijke mest of andere meststoffen overeenkomstig verordening nr. 259/93⁷ en verordening nr. 1013/2006 niet meer mogelijk is, heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

“Wat betreft de eerste vraag is het zo dat er discussie is over de onderlinge verhouding tussen verschillende Europese Verordeningen. Vlaanderen is van oordeel dat overbrengingen van dierlijke meststoffen vallen onder de erkenningseisen van Verordening (EG) nr. 1774/2002. Aangezien artikel 1, punt 3, d), van Verordening 1013/2006; overbrengingen van meststoffen die vallen onder de erkenningseisen van Verordening (EG) nr. 1774/2002, expliciet uitsluiten van het toepassingsgebied van Verordening 1013/2006, is naar onze mening deze Verordening niet van toepassing op transporten van dierlijke meststoffen. Invoer naar Vlaanderen op basis van deze Verordening gebeurt dan ook niet. De Franse overheid is echter van oordeel dat Verordening 1013/2006 wel van toepassing is voor de invoer naar Frankrijk van bepaalde dierlijke meststoffen. Voor uitvoer van meststoffen naar Frankrijk vragen de Franse autoriteiten dan ook dat aan de voorwaarden van Verordening 1013/2006 zou worden voldaan. Om deze export mogelijk te maken voorziet artikel 27 in het noodzakelijk wettelijk kader.”

Artikel 29

16. Luidens artikel 29, § 6, van het ontwerp kan de minister, na overleg met de federale minister van Financiën, douanekantoren aanwijzen via dewelke de invoer vanuit of naar staten die geen lid zijn van de Europese Unie, moet verlopen.

Er kan, *mutatis mutandis*, worden verwezen naar hetgeen hierover is opgemerkt bij artikel 27, twaalfde lid (opmerking 14).

---

⁷ Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 ‘betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap’.

Artikel 33

17. In artikel 33, § 2, derde lid, van het ontwerp schrijve men “erkend verzender” in plaats van “erkende mestvoerder”.

Artikel 45

18. In artikel 45 van het ontwerp wordt gewag gemaakt van “een nog geldige registratie als aanbieder van meststoffen, die verleend werd met toepassing van artikel 35, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2007 tot het bepalen van de nadere regels voor het vervoer van meststoffen en houdende uitvoering van artikel 8, § 5, 3°, van het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen”.

In het voornoemde artikel 35, § 2, wordt evenwel geen melding gemaakt van een registratie. De Mestbank neemt een beslissing volgens de erin vervatte regeling.

Hierop gewezen, heeft de gemachtigde het volgende opgemerkt:

“De regeling van artikel 35, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2007 wordt in de praktijk momenteel de regeling van de ‘geregistreerde verzenders’ genoemd. Om die reden wordt er verwezen naar de registratieregeling van artikel 35, § 2. De verwijzing zal aangepast worden, zodat er verwezen wordt naar een nog geldige beslissing van de Mestbank, als vermeld in artikel 35, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2007.”

Met dat voorstel kan worden ingestemd.

Artikel 46

19.1. Luidens artikel 46 van het ontwerp treedt het besluit in werking op (lees: heeft uitwerking met ingang van) 1 januari 2013, met uitzondering van artikel 41 dat uitwerking heeft met ingang van 1 januari 2012. Aan het te nemen besluit wordt derhalve terugwerkende kracht verleend.

19.2. Om de reden die wordt vermeld in de nota aan de leden van de Vlaamse Regering, lijkt er geen bezwaar te bestaan dat artikel 5 van het voornoemde besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2007 wordt opgeheven met ingang van 1 januari 2012.

19.3. Wat betreft de andere artikelen van het ontwerp, dient te worden opgemerkt dat het verlenen van terugwerkende kracht aan besluiten slechts onder bepaalde voorwaarden geoorloofd is, namelijk ingeval voor de retroactiviteit een wettelijke grondslag bestaat, de retroactiviteit betrekking heeft op een regeling waarbij, met inachtneming van het gelijkheidsbeginsel, voordelen worden toegekend of in zoverre de retroactiviteit noodzakelijk is voor de goede werking of de continuïteit van het bestuur en daardoor, in beginsel, geen verkregen situaties worden aangetast.

Enkel indien de retroactiviteit van de betrokken bepalingen in één van de opgesomde gevallen valt in te passen, kan deze worden gebillijkt.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Marleen VERSCHRAEGHEN

Jo BAERT